

Αντωνίου Δαυίδ

Ο Δαυίδ Αντωνίου γεννήθηκε το 1940 στη Λίμνη Ευβοίας, όπου και ολοκλήρωσε την εγκύκλια εκπαίδευση του (δημοτικό-γυμνάσιο). Το 1958 εισήλθε στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών ως υπότροφος και το 1964 έλαβε πτυχίο Φιλολογίας με βαθμό «Λίαν καλώς». Μετά τη στρατιωτική του θητεία (1964-1966) εισήλθε στη δημόσια υπηρεσία και υπηρέτησε ως φιλόλογος καθηγητής σε διάφορα σχολεία και θέσεις: Γυμνάσιο – Λύκειο Λουτρών Αιδηψού, 4^ο Λύκειο Αθηνών, 2^ο Μεταλυκειακό Προπαρασκευαστικό Κέντρο Αμπελοκήπων (διευθυντής), Κέντρο Εκπαιδευτικών Μελετών και Επιμόρφωσης (όπου εργάστηκε στην αναθεώρηση και συγγραφή κρατικών διδακτικών βιβλίων, στον τομέα των αναλυτικών προγραμμάτων, της επιμόρφωσης των καθηγητών και της σύνταξης εγκυκλίων και οδηγιών διδασκαλίας του μαθήματος των αρχαίων ελληνικών), ενώ για κάποιο διάστημα εθίτευσε και στην ιδιωτική εκπαίδευση (σχολική και φροντιστηριακή). Παράλληλα, ασχολήθηκε με τη συγγραφή βιβλίων και βοηθημάτων σχετικών με την Ελληνική και Λατινική Γραμματεία.

Από το 1988 και μέχρι τον Φεβρουάριο του 1995 (που συνταξιοδοτήθηκε) υπηρέτησε με απόσπαση στα Γενικά Αρχεία τού Κράτους (ΓΑΚ), όπου ασχολήθηκε με την ταξινόμηση του Αρχείου του Υπουργείου Παιδείας (από το 1833 και εξής). Επίσης, κατά την υπηρεσία του στα ΓΑΚ έλαβε μέρος — ως διδάσκων — σε διάφορα επιμορφωτικά σεμινάρια και εκπαιδευτικά προγράμματα κατάρτισης νέων και διαχείρισης αρχείων (π.χ. «Πρόγραμμα κατάρτισης στην έρευνα της ιστορίας του Νέου Ελληνισμού» του Κέντρου Νεοελληνικών Ερευνών του Εθνικού Ιδρύματος Ερευνών [Οκτώβριος -Νοέμβριος 1991], «Πρόγραμμα Αρχείο» τού Ιδρύματος Γουλανδρή – Χορν [Οκτώβριος – Νοέμβριος 1993], «Οργάνωση και διαχείριση αρχείων δημοσίων υπηρεσιών» του Ινστιτούτου Διαρκούς Επιμόρφωσης του Εθνικού Κέντρου Δημόσιας Διοίκησης [Οκτώβριος 1993], Διαρκή Σεμινάρια του Ιστορικού Αρχείου Ελληνικής Νεολογίας τής Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς [Οκτώβριος – Δεκέμβριος 2004] κ.ά.).

Τον Μάιο του 2004 αναγορεύθηκε Επίτιμος Διδάκτωρ από το Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων (Τμήμα Φιλοσοφίας, Παιδαγωγικής και Ψυχολογίας).

Είναι μέλος πολλών επιστημονικών συλλόγων και εταιρειών: Εταιρεία Ευβοϊκών Σπουδών, Εταιρεία Μελέτης Νέου Ελληνισμού – Μνήμων, Ελληνική Εταιρεία Ιστορικών τής Εκπαίδευσης, Εταιρεία Λακωνικών Σπουδών κ.ά.

Η μέχρι σήμερα συγγραφική του «παραγωγή», τόσο η καθαρώς «φιλολογική» (1966-1984) όσο και η «ιστορική» (1985 και εξής), καταγράφεται στο βιβλίο, Δαυίδ

Αντωνίου, «ΒΙΟ – ΕΡΓΟΓΡΑΦΙΑ 1966 – 2008», ενώ παράλληλα συνεχίζεται η ενασχόληση του με θέματα ιστορίας της νεοελληνικής εκπαίδευσης.

Ενδεικτικά έργα του: Τα Προγράμματα της Μέσης Εκπαίδευσης (1833-1929), τόμοι 3, Αθήνα 1987-1989 (έκδοση ΙΑΕΝ). Οι απαρχές του εκπαιδευτικού σχεδιασμού στο νεοελληνικό κράτος: Το σχέδιο της Επιτροπής του 1833, Αθήνα 1992. Νεόφυτος Νικητόπουλος (1795-1846): Πορεία ζωής ενός Δημητσανίτη δασκάλου ανάμεσα στην ελπίδα και την πραγματικότητα, Αθήνα 1998.